

Preek ds. P. van Gulp - 2 Kon. 2 : 13 - 15

Door de storm tot de rust (OT 11-1)

Liturgie

Votum en zegenbede

Psalm 81:1,8

Wet

Psalm 32:1

Geloofsbelijdenis

Psalm 145:2

Lezen: Jozua 3; 2 Koningen 2:1-12

Gebed

Collecte – Psalm 68:1,2

Tekst: 2 Kon. 2: 13-15

Preek

Psalm 9:1,8,15

Dankgebed

Psalm 111: 5,6

Zegenbede

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Hier wordt de rust geschonken die er overblijft voor het volk van God. Dat is de hoofdgedachte van onze tekst, van dat wonder dat Elisa, de profeet Gods heeft mogen doen. Met de mantel van Elia sloeg hij op het water en toen herhaalde zich het wonder dat we gelezen hebben in Jozua 3. Toen werd voor die ene man, Elisa, op precies dezelfde wijze opnieuw de Jordaan door de HEERE afgesneden. Het water verdeelde zich herwaarts en derwaarts. Dat betekent net zoals dramatisch in Jozua 3 beschreven staat: het water dat van boven kwam bleef staan en het rees verder op tot het een dam werd en het andere water vloeide af en het volk kon op een droog pad door de Jordaan gaan. Want ze gingen de rust in die God beloofd had aan zijn volk. Daarom moesten ze ten slotte nog door de Jordaan. En toen kwamen ze in dat land van de rust.

En dat laat God nu zien aan Elisa, ook aan u. Wij moeten steeds bidden om de Heilige Geest, want ons is als christenen een grootse roeping gegeven door de HEERE. En we moeten rekening houden met een zware tijd, de HEERE is daar heel eerlijk over, en we hebben met Gods orde te rekenen: door veel verdrukkingen ingaan in het Koninkrijk Gods. Dat is zijn orde. Zo gaat het gebeuren. Dat is onze roeping. En daarvoor hebben we de Geest van Christus nodig.

Gemeente, nu mogen wij als nieuwtestamentische gemeente verder kijken. En tot uw vertroosting hoort u dan: wat doet God? Hij brengt zijn volk in de rust en Hij heeft dat speciaal aan Elisa laten zien. Die zo'n zware taak kreeg, maar Gods volk gaat de rust in. En vandaar dat wonder van de doortocht door de Jordaan. Dat willen wij dus nu u verkondigen.

Door het wonder van Elisa's doortocht door de Jordaan heeft God laten zien en laat God het vandaag nog zien:

Zijn werk gaat voort:

Door de storm komt het tot de rust.

1. Ik laat u eerst zien wat dat wonder inhoudt
2. Ten tweede waarom God dat zo gedaan heeft.

Dus: wat houdt dat wonder in en waartoe heeft de HEERE dat zo gewerkt? Dat wonder van de doortocht door de Jordaan van Elisa, waarvan God u zegt: door de storm komt het tot de rust.

1. Allereerst de inhoud van dit wonder.

Elisa en zijn profetische werk zijn niet te begrijpen zonder Elia en diens roeping. Elia's naam is een boodschap: mijn God is de HEERE, is Jahweh, de God van het verbond.

Elia moest Israël, het volk van Gods verbond, oproepen tot bekering. Heel zijn profetische arbeid is tenslotte uitgelopen op wat er gebeurde op de Karmel. Daar heeft hij het volk voor de keuze gesteld: of de HEERE dienen of de Baäl.

Het lijkt er dan op dat er toen inderdaad terugkeer gekomen is tot de ware dienst van de HEERE. Zij roepen immers massaal (het ganse volk, 1 Koningen 18: 19): de HEERE is God, de HEERE is God! Maar het blijkt achteraf toch geen echte bekering te zijn geweest. Want meteen daarna moet Elia vluchten voor de wraak van Izebel. En dan horen wij de ontroerende klacht van deze trouwe dienstknecht van de HEERE: HEERE, het is genoeg. Maar de HEERE brengt hem dan bij de berg Horeb. En daar klaagt Elia weer (1 Kon.19:10):

Daarop zeide hij: Ik heb zeer geijverd voor de HEERE, de God der heerscharen, want de Israëlieten hebben uw verbond verlaten, uw altaren omvergehaald en uw profeten met het zwaard gedood, zodat ik alleen ben overgebleven, en zij trachten mij het leven te benemen.

Een klacht die misschien ook wel eens bij u is opgekomen in de moeilijke tijd van alleen staan in de strijd voor de reformatie van de kerk. Maar dan laat de HEERE aan Elia zien, dat zijn werk standhoudt en dat zijn eeuwige raad vervuld wordt.

Dat is het bekende verhaal, dat de HEERE eerst aan Elia laat zien welke gerichten hij moet verwachten: de stormwind, aardbeving, het vuur. En dan pas na die gerichten komt het suizen van een zachte koelte – zoals in het Paradijs! Dat betekent dat de HEERE toch bij zijn volk zal zijn en dat zijn kinderen zijn nabijheid mogen ervaren, door de storm tot rust. Door gerichten heen.

Immers Elia krijgt de volgende opdracht (1 Koningen 19:15-18):

Daarop zeide de HEERE tot hem: Keer op uw schreden terug, naar de woestijn van Damascus, en als gij daar gekomen zijt, dan zult gij Hazael zalven tot koning over Aram. Voorts zult gij Jehu, de zoon van Nimsi, zalven tot koning over Israel; en Elisa, de zoon van Safat, uit Abel-mechola, zult gij zalven tot profeet in uw plaats.

Wie dan aan het zwaard van Hazael ontkomt, hem zal Jehu doden; en wie aan het zwaard van Jehu ontkomt, hem zal Elisa doden.

Doch Ik zal in Israel zeventuizend overlaten, alle knieën die zich niet gebogen hebben voor de Baal, en elke mond die hem niet gekust heeft.

Dat alles betekent: de HEERE bewaart van zijn kerk een overblijfsel, slechts 7000. En daarvoor gebruikt Hij zijn profeten. Elisa moet dus als opvolger van Elia zijn werk voortzetten.

Dus is de profetische taak van Elisa bepaald. Aan de ene kant door de prediking van Gods gericht (het woord van Elisa zal de dood bewerken van velen in Israël), aan de andere kant toch ook door de bewaring van de rest der verkiezing.

We lezen nu in onze tekst: "Daarop raapte hij de mantel van Elia op". Zo was het begonnen. Toen Elia Elisa riep gooide hij hem zo en passant die mantel toe.

Het woord voor mantel dat er staat is "statiekleed", zoals een koning dat draagt. Ook al was het maar een mantel, om je mee te bedekken in de kou van de woestijn, een schapenvacht, die er ook niet al te fraai en schoon meer uitzag. Maar het was tegelijk een ambtsgewaad te noemen. Immers, Elia was een boetgezant net als later Johannes de Doper. Aan die mantel wordt hij ook herkend. Later zegt de koning dan ook: "hoe zag hij er uit? Zo en zo met die harige mantel? O, dat is Elia. In de woestijn? Ja dat is Elia".

Zo was het dus begonnen. Hij gooide hem de mantel toe, draag die maar voor mij. Als ik hem nodig heb geef je hem maar.

En nu gaat het zo verder. We hoorden dat God Elia had opgenomen. In een storm voer Elia ten hemel. In de storm van Gods oordelen en gerichten die over Israël kwamen, moest Elia ten hemel varen.

Elisa mocht het zien. Dat betekent dat hij een eerstgeboorte deel van de geest van Elia kreeg – dat had hij immers gevraagd.

En nu ligt die mantel er. Hij raapt die mantel van Elia op die van hem afgevallen was. Die mantel is nu openbaringsinstrument geworden.

Weet u nog wel die staf, waarmee Mozes kwam. Die staf die aan het hof van de Farao tot een slang was geworden. Die staf die hij opgeheven had en die over de Rode Zee uitgestrekt het wonder van God verrichten mocht.

Zo is ook die mantel van Elia een openbaringsinstrument geworden. Want met die mantel nu gaat Elisa naar de Jordaan. Hij rolt die mantel op en zo slaat hij ermee op het water.

En dan roept hij dit uit: "Waar is de HEERE, de God van Elia, ja Hij?"

De naam "HEERE" staat met hoofdletters geschreven en dat betekent "Waar is JAHWE?"

Dat is de HEERE Die zich bekend gemaakt had aan zijn volk en gezegd had "Ik ben die Ik ben". Israël, Ik ben altijd bij u en Ik doe altijd mijn woord, Ik vervul mijn beloften, Ik ben altijd bezig, Ik laat u nooit los. Laat nooit iemand van u denken of zeggen: de HEERE vergeet mij. Ik ben altijd bij u. Laat nooit iemand denken: Zouden Gods beloften wel waar zijn? Want Ik ben die Ik ben, Ik ben trouw aan mijn woord.

Die naam Elia betekende eigenlijk: JA, dat is het eerste stukje van JAHWE en EI met de uitdrukking ie erachter, dat betekent: mijn God. Dus: mijn God is JAHWEH. Dat is de betekenis van de naam van Elia.

Waar is de HEERE, waar is JAHWE? De God van hem die zich noemen mocht "Mijn God is JAHWE"? Gaat Hij met mij mee, ja Hij! De naam JAHWEH is in de derde persoon van wat de HEERE in de eerste persoon zei. Ik ben - HIJ is. Dat is dus de naam van de HEERE in de belijdenis van zijn volk, als zij belijden, naspreken, wat de HEERE eerst Zelf heeft gezegd. Dat is het heen en weer spreken, het over en weer. God zegt tot zijn volk "Ik ben". En dan zegt het volk tegen de HEERE "Hij is". Dat zeggen ze tegen elkaar. Maar ze zeggen het ook aan Farao en zo wordt het ook beleden in de wereld.

God zegt vandaag tegen u gemeente, hier in de kerk: "Ik ben". En nu zeggen wij in de wereld "Hij is onze God, de God van de ganse aarde. Hij is Die Hij is". Dat is een belijdenis.

Die belijdenis had Elisa zo nodig bij het werk als opvolger van Elia dat hem nu te wachten staat.

Want Elia heeft Elisa wel verteld wat hem te wachten zou staan. Weet u nog dat de HEERE gezegd had "Elia, u moet een opvolger aanwijzen. En nadat u die twee koningen gezalfd hebt, zal ook een profeet uw plaats moeten gaan innemen en zijn taak zal worden, ja dat wordt zijn taak : Wie aan het zwaard van Hazaël is ontkomen, kan gedood worden door Jehu. Wie aan Jehu's zwaard ontkomt, wordt gedood door Elisa.

Gedood door Elisa. Vuur gaat uit hun mond om hun tegenstanders te verslinden, lezen wij in Openbaringen 11 over de twee getuigen, de boetgezanten van de laatste dagen.

Het is het vuur van Gods Woord, toen al, bij Elisa. Dat heeft Elia wel aan Elisa verteld. Hij weet dus wat hem te wachten staat. En hij heeft het ook gezien aan het einde van Elia. Die voer in een storm ten hemel. In bliksemen, wagens als van vuur, met paarden als van vuur!

Dat was wat God had laten zien aan Elia daar in die spelonk. Er kwam een storm, er kwam een aardbeving, er kwam vuur – de HEERE was er niet in - in het suizen van de zachte koelte kwam God. Dat betekende – de HEERE heeft dat verduidelijkt door zijn woorden – er komt wel eerst storm en vuur en aardbeving en gerichten en oordelen. Dan pas komt het zover gemeente, dat we bij God mogen zijn.

Wel is het zo dat het volk niet maar gedecimeerd wordt. Nee, nog veel minder: er blijven er maar zeventuizend over. Een verdwijnend klein beetje. Een kerkje nog maar in de wereld Maar niet één ontbreekt er, zeventuizend, zegt God, Elisa, dat zal uw taak worden.

Zo mag Elisa nu beginnen gemeente. Hij slaat op de wateren van de Jordaan. En hij roept "Waar is de HEERE, ja Hij? ". Dát geloof ik. De God van Elia, de HEERE die redding brengt.

En hij slaat op het water en het water verdeelt zich. Herwaarts en derwaarts. Elisa kan zo oversteken. Alleen.

Gemeente, daarom hebben we met elkaar Jozua 3 gelezen. Wat was het bijzondere toen? Toen ging God voor, want de priesters moesten de ark dragen. Van een afstand volgde het volk. Niet vlak met de neus erbovenop, want de HEERE is heilig. De priesters gaan eerst de Jordaan in. En zodra hun voeten in het water komen, stopt het water. Hun voeten, want ze dragen de Ark van het Verbond van de HEERE. Dat betekent – dat zegt Jozua dan ook in opdracht van God: "Mensen, de HEERE is in uw midden! Hij is bij u en Hij doet wat Hij beloofd heeft. En u kunt op Hem aan want Hij is de HEERE van de ganse aarde".

Die naam komt in Jozua 3 een paar keer voor. De HEERE van de ganse aarde. Hij is niet maar heel beperkt en kleinschalig alleen maar bezig met een volkje dat Hij in een klein landje brengt en waar Hij ook geëerd wordt. En in een ander land zijn er andere goden die met hun volken bezig zijn. En nog weer een ander land bidden ze weer tot een andere god, die ook wel redding brengt. Nee, Hij is de HEERE, de enige, de God van de ganse aarde! En dat het volk daar komt in de rust, dat is nog maar het begin. Héél de wereld zijn gebied. En alles onder de voeten van de Here Jezus gesteld en de einden der aarde zijn bezitting. En alles wordt nieuw! En de woestijn zal bloeien als een roos en van zee tot zee zal Hij regeren. De HEERE van de ganse aarde. En heel deze schepping wordt nieuw. En de hemel en de aarde zullen de woonplaats van God en van zijn volk zijn.

Dat liet God zien toen ze de eerste keer door de Jordaan gingen. De HEERE bekroonde daarmee de uittocht uit Egypte. Zo was het begonnen. Zij waren verlost van Farao, zij zijn door de Rode Zee gegaan. Daarna heeft de HEERE dat volk door de woestijn steeds geleid. En de HEERE doet geen half werk.

Toen kwamen zij dan eindelijk in het land dat al aan hun vaders beloofd was. De laatste barrière was de Jordaan en dan moesten die vijanden verdreven worden, Jericho en andere steden. En dan zouden zij er eindelijk zijn. In de rust.

Het betekende ook dat God opkwam voor zijn eer, dat de volkeren dat moesten zien. Hij heeft de smaad van Egypte afgewenteld. Hij heeft de volkeren overwonnen, de vijanden verstrooid. Alle volkeren van de aarde moesten weten dat de hand van de HEERE sterk is, dat God zijn volk rust geeft. Want Hij trekt op tegen zijn vijanden en die worden verslagen.

Dat mag Elisa nu zien. Hij gaat door de Jordaan. De HEERE heeft wel geweten wat Elisa te wachten stond. En wat geeft de HEERE dan treffende troost en bijzondere bemoediging.

Hoe kon Elisa dat werk aan? Dat moet u zich voorstellen: preken, het Woord uitdragen en de mensen waarschuwen en oproepen tot bekering. En hij niet alleen, hij staat aan het hoofd van een groot aantal profeten. Apart worden genoemd de profeten uit Jericho, dat zijn er al vijftig. En later, bij de broodvermenigvuldiging, beschreven in 2 Koningen 4, blijken er niet minder dan honderd profeten bij Elisa te zijn. Immers, de knecht zegt tegen Elisa: Hoe kan ik dit aan honderd man voorzetten?

Blijkbaar was het voor gelovigen die wilden luisteren naar die prediking gewoonte op de sabbat op reis te gaan naar de plaats waar een van die profeten een dienst van het Woord had belegd. Wij lezen namelijk in de geschiedenis, ook beschreven in 2 Koningen 4, dat de moeder van de jongen die door een zonnesteek was overleden, de ezel laat zadelen. En als zij aan haar man zegt dat zij naar de profeet gaat, vraagt hij: Waarom wilt gij vandaag naar hem toegaan? Het is immers geen nieuwe maan of sabbat.

De boeteprediking, de oproep tot bekering gaat dus het hele land door. Je zou denken: Nu komt er een opleving. Maar de HEERE zegt van te voren: "Nee, daar mag u niet op rekenen". Zevenduizend. Zevenduizend. Moet voor dat kleine beetje zo'n groot aantal profeten in beweging komen? Ja, zegt de HEERE, er mag er niet één ontbreken.

Later, als Jesaja geroepen wordt om te gaan profeteren en op te roepen tot bekering, zegt de HEERE ook van te voren: zij zullen niet naar u luisteren, maar toch moet u profeteren. Bij Jeremia hetzelfde: het oordeel van God aankondigen. "Hoe kan ik dat blijven doen" zegt Jeremia.

Paulus zegt later: "Mijn eigen volk! Ik wil wel verbannen zijn voor mijn broeders naar het vlees". Maar ze willen maar niet luisteren.

Later, na Pinksteren, de twee getuigen in de wereld. Dat is de kerk, die de naam van Christus uitdraagt en waarvan de HEERE ons weer van te voren zegt: zo zal het gaan,

dat de mensen elkaar geschenken zenden als de stem van de kerk tot zwijgen is gebracht, omdat zij dat getuigenis van de kerk niet meer verdragen willen.

Maar dan zegt God tot Elisa, tot Jesaja en Jeremia en tot al Gods kinderen, de HEERE zegt dat tot ieder van de zijnen, dat wij tot profeten geroepen zijn. Want een ieder heeft zijn eigen roeping, ieder staat in zijn eigen omgeving, we maken het allemaal mee dat we denken: Hoe zal het Woord van de HEERE nu toch doorwerken? En wat is er toch een tegenstand een vijandschap!. Het werk van de evangelisatie - wat zou je graag willen dat er geluisterd werd naar het evangelie van Gods genade, maar het stuit af op de onverschilligheid van de mensen. Of het wordt gehinderd door de valse profetie, door het goedpraten van de zonde. Wat zouden wij graag willen dat er in het Nederlandse volk een opleving zou komen, een terugkeer naar het Woord van God, een weer ernst maken met de God van leven en dood. Maar wij zien alleen maar steeds duidelijker zich gaan aftekenen een geest van het verlaten van God en van de geboden.

Maar dan zegt de HEERE: u denkt toch niet dat Ik het niet zie! Elisa, Jeremia, Jesaja, Paulus, de getuigen, mijn kinderen, waar u ook bent. Gaat u toch vooral voort. Ik breng mijn volk in de rust. Zo móet het gaan, het kan niet anders. En denk niet: maar we staan tegenover een muur. Er gebeurt niets, de mensen zeggen almaar nee, nee. We bereiken niets, we hebben geen resultaat. En we komen in de verzoeking om te denken: zending, evangelisatie - pas als er zóveel bekeerlingen zijn, dan pas kun je van resultaat en zegen spreken en anders niet.

Dat denken strijdt met wat de HEERE in zijn Woord steeds weer heeft laten zien over de stijl van zijn koninkrijk.

Gemeente, waarom moet dat dan zo? Dat is nu echt een geloofstuk. Dat is het geloven in de kracht van uw God. Dat is het geloven: ons staat een sterke held terzij, die God ons heeft verkoren. Vraagt u zijn naam, zo weet dat Hij de Christus heet. Hij, onze Here Jezus Christus. Hij gaat ook verder met ons mee. Hij, het Lam staat als geslacht. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. En Hij heeft u gemaakt, gemeente, tot een koninkrijk en tot priesters.

Eerst tot een koninkrijk. We zijn koningen. We blijven koningen. Zelfs de mensen die vervolgd worden vanwege hun geloof, en die in het verleden vervolgd zijn en vandaag nog vervolgd worden. Zelfs gemeente, als we met ons woord niet verder kunnen in de wereld en het wordt niet aanvaard - we zijn koningen - er is een Koninkrijk van de Here Jezus Christus.

Maar tegelijk priesters. Dat betekent dan moet je wel jezelf offeren. Dan moet je jezelf offeren, want dan je moet de HEERE Jezus volgen. Hij de Koning, die vooraan gaat. De veldheer die zijn zegetocht houdt. En toch op een smal pad.

Maar, gemeente, Jozua bracht zijn volk in het beloofde land. En het Elisa gaat dan de Jordaan door, maar eigenlijk zou hij de Jordaan door, het land uit, naar buiten moeten gaan. Weg. Israël had geen recht meer om daar te blijven. Maar daar heeft God nog mee gewacht. Er is wel een tijd gekomen dat de HEERE daar dat volk weghaalt. Dan moeten ze in de ballingschap. Dan worden ze weggetrokken door de HEERE, dan is het afgelopen. Dan moeten zij de weg terug - de weg die Abraham mocht gaan, toen de HEERE hem geroepen had.

Jozua heeft het volk er niet kunnen brengen. Elisa heeft kunnen prediken, maar mocht niet meer dan zeventuizend bewaren. Nu is er een andere Jozua, Jezus Christus en Hij brengt zijn volk echt in de rust die er over blijft.

Gemeente, er is niemand van onze voorgangers die een mantel opneemt en op een rivier slaat en die verdeelt zich. Met andere woorden, zulke spectaculaire wonderen zijn er niet meer die iedereen kan zien. We moeten het zonder doen. Dat heeft God nadrukkelijk gezegd. We moeten het doen met geloven, zonder zien. Maar daarom is de HEERE wel in ons midden. Zoals de HEERE door de ark voorging, zo is uw God bij u en dat mag u ook in uw dagelijks leven weten. Daar bidt u toch om, als u 's morgens de dag begint, dat de HEERE u helpen zal? Dan ondervindt u het toch, gemeente, dat de HEERE bij u is? Dat kun je toch zo ondervinden, dat de HEERE je geeft te spreken wat je spreken moet en dat de HEERE je vrijmoedigheid geeft als je voor Hem moet opkomen. En dat de HEERE je helpt om van het kwaad af te stappen, als wij Hem er maar om vragen en het van Hem verwachten.

De HEERE gaf dat wonder. Hij gaat voort, gemeente. Naar de rust. Hij is bij u, Hij is in uw midden.

2. Nu ten tweede nog. Waarom geeft de HEERE speciaal dat teken zo aan Elisa?

Dan behandel ik ook vers 15 dat bij de tekst behoort. Daar staat dat "de profeten van Jericho (het waren er vijftig weten we uit het begin van het hoofdstuk, die in Jericho gestationeerd zijn) op enige afstand stonden". Die hebben dat allemaal gezien. En wat zeiden ze tegen elkaar? "Zie je, de geest van Elia rust op Elisa". En zij liepen beschroomd en vol eerbied naar Elisa toe en "zij bogen zich voor hem ter aarde".

De geest van Elia – wat wordt daarmee in feite beleden? Uit het geheel van de Schrift weten wij dat daarmee gesproken wordt over de Heilige Geest, de Geest van Christus. Zo immers heeft de HEERE door middel van de apostel Petrus het ons geopenbaard, 1 Petrus 1: 11. De Geest van Christus werkte in de profeten en gaf door hun profetische arbeid tevoren getuigenis van al het lijden dat over Christus komen zal en van al de heerlijkheid daarna.

Daarom mogen wij het teken, dat Elisa van de HEERE kreeg, zien als een legitimatie van zijn profetische arbeid. Hij was als profeet geroepen niet maar alleen door Elia maar door de HEERE Zelf, Die daarmee beloofde dat Hij Zelf door zijn Geest zou werken door middel van de profetieën van Elisa. En dat niet alleen wanneer er bekering zou komen, maar zelfs ook in de verharding.

Die legitimatie had Elisa allereerst nodig met het oog op de moeiten die hem te wachten stonden. Elia, die grote profeet, had al in het eind van zijn profetische arbeid verzucht: HEERE, neem mij maar weg, ik ben nog maar alleen overgebleven.

Dan zal zeker ook zijn opvolger Elisa dat ervaren. Maar in dat alles moest hij blijven geloven: waar is de HEERE, ja Hij – Hij is met mij! En hij moest zich blijven herinneren dat hij op deze bijzondere wijze zijn profetische dienst was begonnen: door de Jordaan, toch in de rust. De rust van Gods raad, die blijft bestaan: 7000 – het volle getal!

Maar Elisa had deze legitimatie verder ook nodig met het oog op de profeten aan wie hij leiding moest geven. Wij lezen dan ook dat de profeten hem zagen en zeiden: de geest van Elia rust op Elisa. En daarom bogen zij zich voor hem ter aarde. Zij moesten getuigen zijn van het wonder dat Elisa mocht verrichten in de naam en de kracht van de HEERE.

Zo krijgen zij de kracht en de geloofsmoed om onder leiding van Elisa te volharden in die bijzondere profetische arbeid van de prediking van de antithese en het oproepen tot bekering. En dat ondanks de verharding van de grote massa van Israël.

U moet dit dus wel heel bepaald zien in die tijd. In de tijd van het oude verbond en in de tijd van toen, toen Elisa leiding geven moest al aan die profeten. Er waren wat een profeten in die tijd! En er moest een zekere leiding uit gaan, zoals dat eerst bij Elia gebeurd was. Dat ze maar wat rondzwierven door het land en dat de een dit zei en de ander wat gemoedelijker was. En een derde wel heel streng met het oordeel kwam. Er moest een zekere coördinatie zijn. Natuurlijk, de HEERE had net zo goed rechtstreeks naar elk van die profeten apart zijn openbaring kunnen brengen. Maar God werkt altijd in de weg van de middelen. Gewoon, normaal. Dat betekent dat ze bij elkaar kwamen. Dat ze ook elkaar hebben getroost als het erg moeilijk was geweest. Dat ze ook elkaar moesten bemoedigen en dat ze elkaar eraan moesten herinneren en daarmee was Elisa door de HEERE gesteld als het hoofd van de profeten.

Let u op, gemeente dat nu alleen die vijftig profeten erbij waren. Op enige afstand toeziende hebben zij het wonder gezien van de Jordaan. De eerste keer in Jozua 3 is heel het volk erbij. Nu nog maar vijftig profeten. Op de Karmel als Elia roept dat zij moeten kiezen voor God en dat eerst het wonder van God gebeurt, is het daar ook vol met het volk van God.

Hier alleen maar die vijftig profeten. Dat is tekenend. Mensen verwerpen het Woord. Zij zijn er niet meer bij. Het gebeurt als het ware buiten het volk om, het is wel voor het volk, maar het gebeurt als het ware buiten het volk om.

Wat een bemoediging voor die vijftig profeten en voor al de anderen! Daar bij de Jordaan.

Weet u het nog gemeente, daar aan de kant van de Jordaan stond een hoop stenen. Ga ze maar tellen, die grote stenen. Ze waren midden uit de Jordaan gekomen. Twaalf, twaalf stenen. Van de twaalf stammen van Israël, van het hele volk van God en niet één ontbreekt er. Twaalf stenen, daar kon je naar kijken. Dit volk? Met zoveel afval van God? Met maar zeventienduizend die de knie voor Baäl niet gebogen hebben? Ja, zeventienduizend. Niet één ontbreekt. Ze komen allen in de rust.

Dat was dus het doel gemeente van dat wonder van de HEERE, dat wonder door de hand van Elisa. Om de profeten te bemoedigen, zodat zij zich aan de leiding van Elisa overgeven. En dat zij onder zijn leiding verder gaan met hun taak en dat zij weten: twaalf stammen, toch! Het komt er van dat de rust voor Gods volk er zal zijn.

Gemeente, dat is uw troost. Want wij mogen nu geloven en weten dat de Here Jezus, de betere Jozua, u in de rust brengt. Hij geeft u nu geen tekenen meer. Hij heeft ze vroeger wel gegeven, maar ook toen alleen voor het geloof. Toen ze bij Hem kwamen met de vraag 'doe eens een teken, laat eens zien dat u de Christus bent' zei de Here Jezus: 'Nee, daar zijn de tekenen niet voor. U moet het Wóórd geloven'.

En dat bevestigt de HEERE vandaag nog met nadruk: U moet het Woord geloven, zonder zien.

Aardbeving en vuur, donderslagen en stemmen, zegt Johannes telkens weer. Gemeente u moet wel blind zijn als je dat niet ziet in de wereld. Daardoor heen werkt Christus, maar Hij brengt ons tot de rust. Daar zorgt de HEERE voor. Daarvoor gebruikt Hij zijn dienstknechten, de ambtsdragers, de ouderlingen en de diakenen. Daarom bidden wij gedurig of Hij voorgangers wil geven, herders en leraars.

Maar verder zijn wij allen gezalfd als profeten. We zijn met elkaar ambtsdragers van de HEERE. U hebt allen de zalving van de Heilige Geest. Zo heeft de apostel Johannes het opgetekend: (1 Joh.2:20,27):

Gij echter hebt een zalving van de Heilige en gij weet dat allen.

En wat u betreft, de zalving, die gij van Hem ontvangen hebt, blijft op u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere.

We zijn allen dienstknechten. De dienst van de ambtsdragers is alleen maar dat u als leden van de kerk van Christus nog beter functioneert in uw ambt. Om de HEERE te dienen.

Wij belijden dat de Here Jezus Christus is gezalfd met de Heilige Geest tot onze hoogste Profeet en Leraar. En dat wij deel hebben aan zijn zalving, zodat wij als profeten niet alleen de roeping hebben zijn naam te belijden, maar ook mogen rekenen op de hulp van de Heilige Geest. De HEERE zei immers tot zijn discipelen en zo tot ons dat wij ons voor dat belijden geen zorgen te maken, omdat de Heilige Geest ervoor zal zorgen dat wij inderdaad het woord van God zullen naspreken.

Profeten – maar ook tegelijk priesters. Want de HEERE Jezus zegt tot zijn discipelen ook dat Hij hen zendt als schapen temidden van de wolven. Wat zijn die wolven? Dat had de HEERE Jezus al gezegd: de valse profeten zijn wolven in schapenvacht, Matteüs 7: 15.

Waar vinden we die wolven dus? De apostel Paulus heeft, sprekende door de Heilige Geest, bij zijn afscheid van de ouderlingen van Efeze, dat duidelijk gezegd. Hij voorzegt wat na zijn heengaan zal gebeuren (Hand.20:29-30):

Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen die de kudde niet zullen sparen;

en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken.

Het gaat dus over valse profeten in de kerk! De HEERE roept u op om tegen hen te strijden. En dan zegt de Here Jezus, dat dat echt een strijd is die van u het offer van uw leven vraagt.

Elisa en zijn profeten moesten evenzeer die strijd aanbinden tegen de eigenwillige godsdienst in het rijk van de tien stammen.

Die strijd gaat nog altijd door. Van de Here Jezus Christus Zelf werd geprofeteerd dat Hij gezet is tot een val en opstanding van velen in Israël. En de kerk van de laatste dagen, dat is tussen Pinksteren en de wederkomst, wordt in Openbaring 11 getekend onder het beeld van de twee getuigen. Tenslotte zal de stem van de trouwe kerk gesmoord worden

in het bloed van die getuigen. Anders gezegd: aan de profetische stem van de kerk wordt eens het zwijgen opgelegd.

Wij hebben dus deel aan de zalving van Christus als profeten maar ook als priesters.

Want we staan allemaal in de wereld, als zijn koninkrijk, en als zijn priesters. En we hebben de naam van de Here Jezus te belijden. En hoe zullen we dat kunnen? Hoe? Doordat we roepen zoals Elisa het deed: "Waar is de HEERE, de God van Elia, ja Hij?" Doordat u hierop blijft vertrouwen: De HEERE is! Hij doet wat Hem behaagt.

Maar, gemeente, vergeet het niet: wij zijn ook koningen. Elisa en zijn profeten wisten in hun strijd voor de waarheid zich gedragen door de belofte van de 7000 – een vol getal! Wij hebben de belofte van de 144.000. En in zijn naam zullen we de vaandels opsteken, want we komen door de strijd in de rust. We hebben de rust. Hier is de rust geschonken. Van die rust mogen we uitgaan. Onrustig blijft ons hart, totdat het zijn rust gevonden heeft in Hem, onze Here Jezus Christus.

Amen.